

BECKY ALBERTALLI
EN ADAM SILVERA

**WAT
ALS
DIT
HET IS**

B Blossom
Books

*Voor Brooks Sherman,
die door het universum is gezonden om ons bij elkaar te brengen.
En Andrew Eliopoulos en Donna Bray,
die ons universum groter hebben gemaakt.*

Vertel de wereld wat je vindt van #Watalsdithetis
Vind de auteurs: @beckyalbertalli @AdamSilvera
Vind ons: @blossombooks

NUR 285 /JD101801

© 2018 Nederlandse editie: Blossom Books

© 2018 Becky Albertalli en Adam Silvera

Oorspronkelijke titel: *What if it's us*

Originally published by Balzer + Bray and HarperTeen. Balzer + Bray and Harper Teen are imprints of HarperCollins Publishers.

Nederlandse vertaling: Margot Reesink

Omslagontwerp: HarperCollins Publishers

Omslagillustratie: Jeff Östberg

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar info@blossombooks.nl of ga naar blossombooks.nl.

Lieve lezer,

Adam Silvera zei ooit: 'Ik sta erom bekend je hart te breken met mijn boeken.' Als vaste uitgever van Becky Albertalli weten we inmiddels dat zij met haar werk precies het tegenovergestelde doet. Een samenwerking tussen deze twee auteurs... kan dat wel?

Ons antwoord is een volmondig JA! Het is heerlijk om te zien hoe dit auteursduo twee perfecte personages heeft weten te scheppen, die om elkaar heen draaien, tot elkaar aangetrokken worden en elkaar vervolgens weer lijken te laten gaan.

We lezen over Arthur (geschreven door Becky) en Ben (het personage van Adam), die elkaar ontmoeten in een New Yorks postkantoor. Volgens Arthur is het een speling van het lot; Ben bracht gewoon een doos met spullen van zijn ex weg. Arthur heeft absoluut géén chill, en Ben is een ster in het creëren van ongemakkelijke situaties.

In *Wat als dit het is* gaat het een keer niet zoals in boeken of op tv, maar het beschrijft hoe daten écht werkt – inclusief een heel echt einde.

Wat als dit het is is de perfecte mix tussen het hartenbreken van Adam en het alomvattende geluksgevoel dat Becky je kan geven. Het is grappig, realistisch en verrassend, en sowieso date-materiaal!

Veel leesplezier!

Myrthe Spiteri

Eigenaar en uitgever Blossom Books

DEEL EEN
WAT ALS

HOOFDSTUK EEN

ARTHUR

maandag 9 juli

Ik ben geen New Yorker en ik wil naar huis.

Er zijn zo veel onuitgesproken regels wanneer je hier woont. Zo mag je nooit midden op de stoep stilstaan of dromerig omhoogkijken naar hoge gebouwen of even stoppen om graffiti te lezen. Geen grote uitvouwbare plattegronden, geen fanny packs, geen oogcontact. In het openbaar geen songs uit de musical *Dear Evan Hansen* neuriën. En je mag al helemaal geen selfies maken op een straathoek, al staan daar een hotdogkraampje en een hele rits gele taxi's op de achtergrond, wat eng genoeg precies is zoals je je New York altijd hebt voorgesteld. Je mag er best in stilte van genieten, maar je moet wel cool blijven. Voor zover ik kan zien is dat waar het om gaat in New York: cool zijn.

Ik ben niet cool.

Neem vanochtend. Ik maakte de fout om naar de lucht te kijken, heel even maar, en nu kan ik mijn ogen er niet meer van afhouden. Als je vanuit deze hoek omhoogkijkt is het net of de wereld naar binnen valt: duizelingwekkend hoge gebouwen en een zon als een heldere vuurbal.

Het is mooi. Dat moet ik New York nageven. Het is mooi en net niet echt, en totaal anders dan Georgia. Ik kantel mijn telefoon om een foto te

maken. Geen Instagramverhaal, geen filters. Niks ingewikkelds.

Eén klein, snel fotootje.

En jawel, meteen stoepwoede. ‘Jezus.’ ‘Kom op nou.’ ‘DOORLOPEN.’ ‘Klotetoeristen ook.’ Echt, ik neem twee tellen voor een foto en nu ben ik het vleesgeworden obstakel. Ik ben verantwoordelijk voor elke vertraging met de metro, elke afgesloten straat, het fenomeen tegenwind in eigen persoon.

‘Klotetoeristen.’

Ik ben niet eens een toerist. Ik woon hier een soort van, in de zomervakantie althans. Het is niet zo dat ik hier op een maandag tussen de middag lekker loop te sightseeën. Ik ben aan het werk. Oké, ik ben koffie aan het halen, maar het telt wel mee.

Misschien loop ik wel een beetje om. Misschien heb ik het nodig om een paar minuten langer weg te blijven van mams kantoor. Normaal is het eerder saai dan de hel om ergens stage te lopen, maar vandaag is op een geheel eigen manier een shitdag. Je weet wel, zo’n dag waarop het papier in de printer op is en er ook niets in de kast met kantoorspullen staat, dus probeer je wat uit het kopieerapparaat te jatten, maar je krijgt de la niet open en dan druk je op het verkeerde knopje en begint dat krenge te piepen. En jij staat daar te denken dat degene die het kopieerapparaat heeft uitgevonden zo meteen een klap voor z’n kop krijgt. Van jou. Van een Joods joch van 1,62 met ADHD dat bijna ontploft van woede. Zo’n dag dus. Yup.

En het enige wat ik wil is me even afreageren bij Ethan en Jessie, maar ik ben er nog steeds niet achter hoe je moet appen terwijl je loopt.

Ik stap de stoep af bij de ingang van een postkantoor – en wauw. Zulke postkantoren maken ze niet in Milton, Georgia. Van buiten is het een en al witte steen met pilaren en koperen accenten, en het heeft zo pijnlijk veel klasse dat ik me bijna underdressed voel. En ik heb al een stropdas om.

Ik app de foto van de zonnige straat naar Ethan en Jessie. Hard werken weer!

Jessie schrijft meteen terug: Ik haat je maar ik wil jou zijn.

Het zit zo: Jessie en Ethan zijn al sinds het begin van de jaartelling

mijn beste vrienden, en bij hen ben ik altijd de Echte Arthur. Eenzame Sloddervos Arthur, in plaats van Vrolijke Instagram-Arthur. Maar om de een of andere reden moeten ze denken dat ik het fantastisch heb in New York. Dat moet gewoon. Dus stuur ik ze nu al weken Vrolijke Instagram-Arthurappjes. Ik weet alleen niet of ze er ook echt in trappen.

En ik mis je, appt Jessie en ze gooit er een hele regel kussende emoji's bij. Ze is net mijn *bubbe*, mijn oma, maar dan in het lichaam van een zestienjarige. Ze zou een veeg lippenstift op mijn wang appen als ze dat kon. Het rare is dat we nooit zo'n klef soort vriendschap hadden – in ieder geval niet tot de prom. Wat toevallig ook de avond was waarop ik tegen Jessie en Ethan heb gezegd dat ik homo ben.

Ik mis jullie ook, geef ik toe.

ARTHUR KOM NAAR HUIS.

Nog vier weken. Niet dat ik aan het aftellen ben.

Eindelijk doet Ethan ook een duit in het zakje met de vaagste emoji die je kunt hebben: de grijns. Kom op, zeg. De grijns? Jessie mag dan sinds de prom appen als mijn *bubbe*, Ethan appt als een mime-speler. Hoewel... in onze groepsapp valt hij wel mee, maar één op één? Laat ik het erop houden dat mijn telefoon vijf minuten nadat ik uit de kast kwam niet meer ontplofte van zijn appjes. Ik zal er niet over liegen, het is het kloterigste gevoel dat ik ooit heb gehad. Ik ga hem er een keer op aanspreken en dat duurt niet lang meer. Misschien vandaag wel. Misschien...

Maar dan zwaait de deur van het postkantoor open en onthult – geen grap – twee mannen, een eeneiige tweeling, in dezelfde onesies. Met krulsnorren. Ethan zou dit geweldig vinden. Waar ik dan weer pissig om word. Zo gaat het de hele tijd met Ethan. Een minuut geleden stond ik op het punt om die eikel met zijn emojivaagheid te ontvrienden. Nu wil ik hem horen lachen. Een emotionele draai van 180 graden binnen 60 seconden.

De tweeling kuiert voorbij en ik zie dat beide mannen een *man bun* hebben. Natuurlijk hebben ze een man bun. New York is een planeet op zichzelf, ik weet het zeker, want de mensen kijken niet op of om.

Op één na.

Er loopt een jongen naar de ingang met een kartonnen doos in zijn handen, en hij blijft letterlijk als aan de grond genageld staan wanneer de tweeling voorbijloopt. Hij kijkt zo verbaasd dat ik in de lach schiet.

En dan ziet hij me.

En dan glimlacht hij.

En holy shit.

Ik meen het. Holy shitterdeshit. De leukste jongen aller tijden. Misschien komt dat door zijn haar of zijn sproeten of zijn blozende wangen. En dat zeg ik als iemand die de wangen van een ander nog nooit goed heeft bekeken. Maar zijn wangen zijn de moeite van het bekijken waard. Alles aan hem is de moeite van het bekijken waard. Perfect in de war zittend lichtbruin haar. Strakke spijkerbroek, versleten schoenen, grijs shirt met de woorden *Dream & Bean Coffee*, die nog net boven de doos uitsteken die hij vastheeft. Hij is langer dan ik, wat – oké – voor de meeste jongens geldt.

Hij staat nog steeds naar me te kijken.

Maar twintig punten voor Griffoendor, want het lukt me om naar hem te lachen. ‘Denk je dat ze hun tandem voor de snorrenwaxsalon hebben neergezet?’

Zijn geschrokken lach is zo leuk dat ik er licht in mijn hoofd van word. ‘Zeker weten, de snorrenwaxsalon annex galerie annex microbrouwerij,’ zegt hij.

Even staan we zonder iets te zeggen naar elkaar te grijnzen.

‘Eh, moet je binnen zijn?’ vraagt hij dan.

Ik kijk omhoog naar de deur. ‘Ja.’

En ik doe het. Ik loop met hem mee het postkantoor in. Het is niet eens een beslissing. En als het dat wel is, dan heeft mijn lichaam al besloten. Hij heeft iets. Ik voel het. Ik voel dat ik hem moet leren kennen, alsof het onvermijdelijk is.

Oké, ik ga iets opbiechten, en waarschijnlijk vind je het te gênant voor woorden. Je zit je waarschijnlijk al te generen, maar dat moet dan maar. Laat me even uitpraten.

Ik geloof in liefde op het eerste gezicht. Het lot, het universum, de hele

rambam. Maar niet zoals jij erover denkt. Ik bedoel het niet van ‘onze zielen zijn uit elkaar gehaald en jij bent voor altijd mijn wederhelft’. Ik denk alleen dat het voorbestemd is dat je bepaalde mensen tegenkomt. Ik denk dat het universum ze een zetje geeft zodat ze op je pad komen.

Zelfs op een gewone maandagmiddag in juli. Zelfs op het postkantoor.

Maar ik geef toe dat dit geen gewoon postkantoor is. Het is zo groot als een balzaal, met glanzende vloeren en rijen genummerde postbussen en echte beelden, net als in een museum. Doosjongen loopt naar een korte balie bij de ingang, houdt de doos met één arm tegen zich aan en begint een verzendetiket in te vullen.

Dus grijp ik een priority-envelop uit een rekje dat daar staat en wandel naar zijn balie. Supercasual. Dit hoeft niet raar te worden. Ik hoef alleen de juiste woorden maar te vinden om het gesprek gaande te houden. Ik moet bekennen dat ik daar meestal heel goed in ben, met vreemden praten. Ik weet niet of het typisch Georgia is of typisch Arthur, maar als er in de supermarkt een oudere man rondloopt sta ik de prijzen van het pruimensap voor hem te checken. Als er een zwangere vrouw bij me in het vliegtuig zit, heeft ze nog voor de landing haar ongeboren kind naar mij vernoemd. Dat is dan meteen mijn enige talent.

Zo was het in elk geval tot vandaag. Ik kan volgens mij niet eens meer geluid voortbrengen. Het is net alsof mijn keel aan het instorten is. Ik moet mijn inwendige New Yorker oproepen – cool en nonchalant. Aarzelend lach ik naar hem. Haal diep adem. ‘Wat een grote, zeg.’

En... shit.

De woorden tuimelen naar buiten. ‘Zo bedoel ik het niet. Maar. Die doos. Is groot.’ Ik hou mijn handen een stukje van elkaar om het aan te geven. Want zo bewijs ik blijkbaar dat ik het niet dubbelzinnig bedoel. Door mijn handen op een lul-metende manier uit elkaar te houden.

Doosjongen fronst zijn wenkbrauwen.

‘Sorry. Ik... ik zweer het, normaal heb ik het nooit over afmetingen.’

Hij kijkt me aan en lacht, een beetje maar. ‘Goeie das,’ zegt hij.

Blozend kijk ik naar beneden. Natuurlijk heb ik juist vandaag geen

normale das om. Natuurlijk heb ik er een uit de ‘Collectie van pap’. Marineblauw en bedrukt met honderden piepkleine hotdogs.

‘Het is in elk geval geen onesie,’ zeg ik.

‘Goed punt.’ Hij lacht weer, dus natuurlijk zie ik zijn lippen dan. Die precies dezelfde vorm hebben als de lippen van Emma Watson. *De lippen van Emma Watson*. Gewoon op zijn gezicht.

‘Dus je komt hier niet vandaan,’ zegt Doosjongen.

Verbouwereerd kijk ik hem aan. ‘Hoe weet je dat?’

‘Nou ja, je praat maar door.’ Dan bloost hij. ‘Dat kwam er verkeerd uit. Maar als iemand een gesprek begint is het meestal een toerist.’

‘O.’

‘Ik heb er geen problemen mee,’ zegt hij.

‘Ik ben geen toerist.’

‘O nee?’

‘Nou ja, technisch gesproken kom ik hier niet vandaan, maar ik woon hier nu wel. Voor de zomervakantie. Ik kom uit Milton, Georgia.’

‘Milton, Georgia.’ Hij glimlacht.

Ik snap niet waarom ik zo hyper ben. Mijn armen en benen voelen raar en slap en mijn hoofd zit vol watten. Waarschijnlijk zie ik nu lichtgevend rood. Ik wil het niet weten. Ik moet gewoon blijven praten. ‘Ja, ik weet het. *Milton*. Dat klinkt als een Joodse oudoom.’

‘Ik bedoelde niet...’

‘Ik heb dus echt een Joodse oudoom die Milton heet. We wonen in zijn appartement.’

‘Wie zijn “wij”?’

‘Je bedoelt: met wie woon ik in het appartement van mijn oudoom Milton?’

Hij knikt en ik kijk alleen maar naar hem. Echt, met wie denkt hij dat ik daar woon? Mijn vriend? Mijn vriend die achtentwintig is en superheet en die enorme gapende gaten in zijn oorlellen heeft en misschien een tongpiercing en een tattoo met mijn naam op zijn borstkas? Links én rechts?

‘Met mijn ouders,’ zeg ik snel. ‘Mijn moeder is jurist en haar kantoor

heeft hier een vestiging, dus is ze hier eind april naartoe gekomen voor een zaak waar ze aan werkt, en ik had toen al heel graag mee gewild, maar mijn moeder had zoiets van: “Leuk geprobeerd, Arthur, maar je hebt nog een maand school.” Maar uiteindelijk was dat maar goed ook, want ik had een bepaald beeld van New York maar het is heel anders, en nu zit ik hier een beetje vast en ik mis mijn vrienden, en ik mis mijn auto, en ik mis Waffle House.’

‘In die volgorde?’

‘Nou, vooral de auto.’ Ik grijns. ‘We hebben hem bij mijn bubbe in New Haven neergezet. Ze woont vlak bij Yale, waar ik hopelijk, hopelijk ga studeren. Duimen maar.’ Het is net alsof ik niet kan ophouden met praten. ‘Maar je hebt vast geen behoefte aan mijn levensverhaal.’

‘Maakt niet uit.’ Doosjongen is even stil en houdt de doos op zijn heup in evenwicht. ‘Wil je in de rij gaan staan?’

Ik knik en loop achter hem aan. Hij draait mijn kant op om me aan te kijken, maar de doos hangt groot tussen ons in. Hij heeft het etiket er nog niet op geplakt. Dat ligt erbovenop. Ik probeer stiekem het adres te ontcijferen, maar hij heeft een belabberd handschrift en ik kan niet ondersteboven lezen.

Hij betrapt me. ‘Ben jij er zo een die zijn neus overal in steekt of zo?’ Met toegeknepen ogen bekijkt hij me.

‘O.’ Ik slik. ‘Wel een beetje, ja.’

Daar moet hij om lachen. ‘Zo interessant is het niet. Het zijn de resten van een relatie die voorbij is.’

‘De resten?’

‘Boeken, cadeautjes, een Harry Potter-toverstok. Allemaal dingen die ik niet meer hoeft te zien.’

‘Je hoeft geen Harry Potter-toverstok meer te zien?’

‘Ik wil niets meer zien wat mijn ex-vriendje me heeft gegeven.’

Ex-vriendje.

Wat inhoudt dat Doosjongen op jongens valt.

En oké. Wauw. Dit soort dingen overkomt mij nooit. Echt nooit. Maar

misschien werkt het universum anders in New York.

Doosjongen valt op jongens.

IK BEN EEN JONGEN.

‘Dat is echt cool,’ zeg ik. Totaal casual. Maar dan kijkt hij me raar aan en mijn hand vliegt naar mijn mond. ‘Niet cool. God. Nee. Het is niet cool als het uitgaat. Ik... gecondoleerd.’

‘Hij is niet dood.’

‘O, natuurlijk. Ja. Ik ga...’ Ik adem uit en even blijft mijn hand op het koord van de afzetting liggen.

Doosjongen lacht gespannen. ‘Oké. Dus jij bent zo’n jongen die zich geen raad weet met homo’s.’

‘Wat?’ piep ik. ‘Nee. Helemaal niet.’

‘Vast.’ Hij rolt met zijn ogen en kijkt langs me heen.

‘Echt niet,’ zeg ik snel. ‘Luister. Ik ben homo.’

En de hele wereld komt tot stilstand. Mijn tong voelt dik en zwaar.

Ik denk dat ik dat eigenlijk niet zo vaak hardop zeg: ‘Ik ben homo.’ Mijn ouders weten het, Ethan en Jessie weten het, en ik heb het hier en daar tegen de zomerstagiaires bij mam op kantoor verteld. Maar ik ben niet zo iemand die het in het postkantoor gaat staan rondbazuinen.

Alleen ben ik blijkbaar wel zo iemand.

‘O. Echt waar?’ vraagt Doosjongen.

‘Echt waar.’ Het komt er ademloos uit. En het gekke is dat ik het nu wil bewijzen. Ik wil een of ander homo-identiteitsbewijs tevoorschijn halen, als de penning van een politieman. Of ik kan het op andere manieren laten zien. God. Ik zou het maar wat graag laten zien.

Doosjongen lacht en zijn schouders ontspannen. ‘Cool.’

En holy shit. Dit gebeurt gewoon echt. Ik krijg bijna geen adem. Het is net alsof het universum dit moment heeft gecreëerd alleen door het te willen.

Van achter de balie dreunt een stem. ‘Sta je in de rij of niet?’ Ik kijk op en zie een vrouw met een lipring vuil naar me kijken. Deze postbeambte interesseert het allemaal geen fuck. ‘Yo, sproetenkop. Opschieten.’

Doosjongen werpt me een aarzelende blik toe voordat hij naar de balie loopt. Achter me heeft zich al een rij gevormd. En oké: ik sta Doosjongen niet af te luisteren. Niet echt. Het is eerder zo dat mijn oren aangetrokken worden tot zijn stemgeluid. Zijn armen zijn over elkaar geslagen, zijn schouders gespannen.

‘Priority-post is zesentwintig vijftig,’ zegt Lipring.

‘Zesentwintig vijftig? Zesentwintig dollar, bedoel je?’

‘Nee. Ik bedoel zesentwintig vijftig.’

Doosjongen schudt zijn hoofd. ‘Wat een hoop geld.’

‘Minder kan ik er niet van maken. Graag of niet.’

Even staat Doosjongen daar maar een beetje. Dan pakt hij de doos weer op en houdt hem tegen zich aan. ‘Sorry.’

‘De volgende,’ zegt Lipring. Ze wenkt naar me, maar ik zwenk de rij uit.

Doosjongen knippert met zijn ogen. ‘Hoe kan het nu zesentwintig vijftig kosten om een pakje op te sturen?’

‘Geen idee. Het slaat nergens op.’

‘Het universum zal er wel mee bedoelen dat ik alles moet houden.’

Het *universum*.

Alle Jezus.

Hij gelooft. Hij gelooft in het universum. En ik wil geen overhaaste conclusies trekken of zo, maar dat Doosjongen in het universum gelooft is absoluut een teken van het universum.

‘Oké.’ Mijn hart begint sneller te slaan. ‘Maar stel nou dat het universum eigenlijk zegt dat je die spullen weg moet gooien?’

‘Zo werkt het niet.’

‘O nee?’

‘Denk even na. Van die doos afkomen is plan A, oké? Het universum gaat plan A echt niet tegenwerken zodat ik een andere versie van plan A kan uitvoeren. Het universum wil duidelijk plan B.’

‘En plan B houdt in...’

‘Dat ik accepteer dat het universum zuigt...’

‘Het universum zuigt niet!’

‘Echt wel. Geloof me.’

‘Hoe weet je dat nou weer?’

‘Ik weet dat het universum een of ander achterlijk plan met die doos heeft.’

‘Maar daar gaat het juist om!’ Ik kijk hem aan tot hij zijn ogen neerslaat. ‘Je weet het niet precies. Je hebt geen idee wat het universum hiermee wil. Misschien is de enige reden waarom je hier bent dat het universum wilde dat je mij tegenkwam, zodat ik je kon vertellen dat je die doos moet weggoeien.’

Hij glimlacht. ‘Denk je dat het universum wou dat wij elkaar tegenkomen?’

‘Wat? Nee! Ik bedoel: ik weet het niet. Dat bedoelde ik juist. We kunnen het onmogelijk weten.’

‘Nou ja, dan zien we wel hoe het loopt.’ Hij tuurt nog even naar het verzendetiket en scheurt het vervolgens doormidden. Dan verfrommelt hij het en gooit het in de vuilnisbak. Daar mikt hij tenminste op, maar het landt op de vloer. ‘Maar goed,’ zegt hij. ‘Eh, ben je...’

‘Pardon.’ Door een intercom galmt een mannenstem. ‘Mag ik even uw aandacht?’

Uit mijn ooghoeken kijk ik naar Doosjongen. ‘Is dit...’

Dan klinkt er een pieptoon van een rondzingende microfoon en langzaam aanzwellende pianomuziek.

En dan komt er gewoon echt een fucking drumband binnen.

Een drumband.

Er komen mensen met reusachtige trommels en fluiten en tuba’s het postkantoor in lopen en intussen spelen ze een beetje vals dat nummer van Bruno Mars, ‘Marry You’. En dan beginnen er tientallen mensen – bejaarden, ik dacht dat ze in de rij stonden om postzegels te kopen – met een ingestudeerde dans, compleet met high kicks en stotende heupbewegingen en wapperende armen. Iedereen die niet meedanst staat het te filmen, maar ik heb niet eens het benul om mijn telefoon te pakken. Ik bedoel, ik wil niet overal iets in zien, maar hallo: ik kom een leuke jongen tegen en vijf

minuten later sta ik midden in een flashmob-huwelijksaanzoek. Kan het universum een duidelijker boodschap afgeven?

De mensen wijken uiteen en een getatoeëerde jongen komt op een skateboard naar binnen rijden en stopt bij de servicebalie. Hij heeft een juweliersdoosje bij zich, maar hij gaat niet op één knie zitten maar zet zijn ellebogen op de toonbank en kijkt Lipring stralend aan. 'Kelsey. Schat. Wil je met me trouwen?'

Kelseys zwarte mascara trekt sporen tot aan haar lipring. 'Ja!' Ze pakt zijn gezicht vast voor een kus die nat is van tranen en het publiek barst in juichen uit.

Het raakt me ontzettend. Dat New York-gevoel waar ze het in musicals over hebben, dat wijdopen, zo luid mogelijke, Technicolorkleurige geluk. Ik heb hier de hele zomer zitten mokken en Georgia zitten missen, maar het is net alsof iemand in mijn binnenste het licht heeft aangedaan.

Ik vraag me af of Doosjongen het ook voelt. Ik draai me naar hem toe, ik lach al, en mijn hand ligt op mijn hart...

Maar hij is weg.

Slap valt mijn hand naar beneden. De jongen is nergens te bekennen. Zijn doos is nergens te bekennen. Ik tuur om me heen en speur elk gezicht in het postkantoor af. Misschien is hij door de flashmob opzijgeduwd. Misschien hoorde hij bij de flashmob. Misschien had hij een dringende afspraak, zo dringend dat hij me niet om mijn nummer kon vragen. Dat hij geen gedag kon zeggen.

Ik kan er niet bij dat hij geen gedag heeft gezegd.

Ik dacht... ik weet het niet, het slaat nergens op, maar ik dacht dat er iets tussen ons was. Ik bedoel, het universum heeft ons zo ongeveer opgepakt en bij elkaar bezorgd. Dat is er toch net gebeurd, of niet? Ik zou niet weten hoe je het anders zou moeten interpreteren.

Alleen is hij verdwenen. Hij is Assepoester om middernacht. Het is alsof hij nooit heeft bestaan. En nu zal ik nooit weten hoe hij heet, of hoe mijn naam klinkt wanneer hij hem zegt. Ik zal hem nooit kunnen laten zien dat het universum niet zuigt.

Weg. Spoorloos. En de teleurstelling is zo'n klap dat ik bijna dubbelsla.
Totdat mijn blik op de vuilnisbak valt.

Goed. Ik ga niet zeggen dat ik door het afval ga spitten.

Natuurlijk niet. Ik ben een sneu geval, maar zo sneu ook weer niet.

Maar misschien heeft Doosjongen gelijk. Misschien wil het universum een plan B.

Dit vraag ik me dus af: als een propje de vuilnisbak niet haalt, mag je het dan nog wel afval noemen? Want laten we ons inbeelden – en dit is totaal hypothetisch – dat er een verkreukeld etiket op de vloer ligt. Is dat dan afval?

Wat als het een glazen muiltje is?

HOOFDSTUK TWEE

BEN

Ik ben weer terug bij het begin.

I had one job. Die ex-doos opsturen. Niet met de ex-doos het postkantoor uit rennen. Ter verdediging: er gebeurde een hoop. Je had die coole en leuke jongen, Arthur, die duidelijk nog nooit is gedist door het universum omdat hij echt dacht dat het voorbestemd was dat we elkaar zouden ontmoeten. Op de dag dat ik Hudsons spullen naar hem terug probeerde te sturen. Ik weet zeker dat die Arthur wel een toontje lager zingt nadat die drumband ertussendoor kwam.

Ik pak de metro terug naar Alphabet City, waar ik heb afgesproken met mijn beste vriend, Dylan. Ik woon aan Avenue B, Dylan aan Avenue D. Ons verhaal begint met onze achternamen, Alejo en Boggs. In groep drie zat hij achter me en bleef me maar op mijn schouder tikken om van alles te lenen, van potloden tot multomapblaadjes. Zo ging het nog steeds toen we ouder werden en hij mijn iPhone leende, die twee versies ouder was dan die van de rest, om zijn Schatje van de Week te appen toen zijn batterij leeg was. De enige keer wanneer ik iets 'leen' is wanneer ik hem vraag om me geld voor de kantine voor te schieten. En ik zeg dat tussen aanhalingstekens omdat ik hem eigenlijk nooit kan terugbetalen en het hem niets kan schelen.

Dylan is een goeie jongen. Het maakt hem niet uit dat ik op jongens val en het maakt mij niet uit dat hij op meisjes valt. Met dank aan mijn vriend het alfabet voor deze *bromance*.

Wanneer ik de metro uit ben gestapt, blijf ik bij een paar vuilnisbakken staan en hou de ex-does erboven, maar ik heb geen enkele keer de moed om dat kloteding echt weg te gooien.

Volgens mij had ik verwacht dat het minder erg zou zijn wanneer het uitging als ik degene was die het uitmaakte. Maar aangezien Hudson degene is die met iemand anders heeft gezoend, voelt het toch alsof hij er eigenlijk een punt achter heeft gezet. Het liep al niet lekker tussen ons sinds zijn ouders gingen scheiden, maar ik wou het even aankijken met hem. Zoals toen ik hem mijn verjaardag liet organiseren en hij me meenam naar zijn favoriete band. Maar ik zei er niets van omdat het mijn allereerste concert was en de Killers zijn zo tof. Toen kwam hij niet opdagen bij de grote lunch voor de trouwdag van mijn ouders. Daar zei ik opnieuw niets van omdat de trouwdag van mijn ouders na al het gedoe met zijn ouders misschien te veel voor hem was. En toen we naar de bioscoop gingen voor een romcom over twee tienerjongens en hij er ineens over begon dat liefde, zelfs die van ons, nooit Hollywoodwaardig kon zijn, ben ik weggestormd en dacht ik dat hij achter me aan zou komen en zou zeggen dat het hem speet, of dat hij me zou roepen of wat een vriendje dan ook geacht wordt te doen.

Drie dagen heb ik niks gehoord. Pas toen ik hem belde om te vragen of we ooit nog eens met elkaar zouden praten, toen stond hij ineens bij me op de stoep en zei dat hij dacht dat het uit was en dus op een feestje met een andere jongen had gezoend. Hij wilde heel graag een tweede kans, maar nee. Ik maakte het uit. Definitief. Zelfs al dacht hij dat het voorbij was tussen ons – kon hij écht niet een weekje wachten voor hij een ander had? Het is zo lastig om je na zoiets niet afgedankt te voelen.

Ik kom bij het gebouw waar Dylan woont, druk op de bel van hun flat en hij doet meteen de deur open, wat fijn is omdat ik vandaag niet zo van het wachten ben. Ik sjouw rond met een doos vol spullen van mijn ex. Ik heb een rugzak vol huiswerk voor de zomer bij me. Vandaag is een rottag.

In de lift gaap ik. Ik moest om zeven uur op voor mijn bijspijkercur-sus. Leuk, het leven. Het universum blijft maar uitdelen – klappen met een boksbeugel, recht op mijn hart en mijn ego.

Ik stap de lift uit en loop bij Dylan zo de voordeur door, want zulke goede vrienden zijn we. Maar ik ben wel zo slim om op zijn slaapkamer-deur te kloppen sinds ik een paar maanden geleden naar binnen liep en hij het ontzettend met zichzelf zat te doen.

‘Hand uit de broek?’ vraag ik.

‘Helaas wel,’ antwoordt Dylan vanaf de andere kant.

Ik doe de deur open. Dylan zit op zijn bed te appen. Gisteravond heb-ben we nog samen gegeten maar daarna is hij naar de kapper geweest. Hij is de enige gast van mijn leeftijd die ik ken die een baard heeft. Ik ben er heel lang van overtuigd geweest dat ik achterliep met dat puberteitsgedoe omdat ik nog niet eens een snorretje heb, maar eigenlijk is Dylan hier de afwijking. Maar wel een knappe afwijking.

‘Big Ben,’ zegt Dylan en hij legt zijn telefoon neer. ‘Licht van mijn leven. Hij Die Vastzit Op School.’ Die bijspijkercur-sus zuigt extra omdat Dylan er al grapjes over maakt sinds ik met het slechte nieuws de kamer van de decaan uit kwam. Hij heeft gewoon de mazzel dat hij nooit iemand heeft gedatet die hem ervan heeft overtuigd dat hij zijn huiswerk wel kon skip-pen en erop kon vertrouwen dat de juiste cijfers vanzelf zouden komen.

‘Hoi,’ zeg ik. Geinige bijnamen zijn niet zo mijn ding.

Dylan wijst naar mijn romp. ‘Is dat geen magnifiek shirt?’

Zijn garderobe bestaat voornamelijk uit T-shirts van indie-koffietentjes uit de stad, en gisteravond, toen hij kwam eten, heeft hij me dit Dream & Bean-shirt gegeven. Meestal geeft hij zijn favoriete shirts, zoals Dream & Bean, niet zo makkelijk weg, maar ik klaag niet.

‘Ik had niks schoons meer,’ zeg ik. ‘Het is niet bepaald een cool shirt.’

‘Nu kwets je me, maar ik denk dat je een pesthumeur hebt omdat je die ex-does die je aan Hudson zou teruggeven nog bij je hebt. Wat is er gebeurd?’

‘Hij was er vandaag niet.’ Ik zet de doos neer.

‘Op de eerste dag van je bijspijkerkursus spijbelen lijkt me geen goed begin,’ zegt Dylan.

‘Ja, ik heb Harriett gevraagd of zij hem wou brengen maar ze zei nee,’ zeg ik. ‘Toen wou ik hem opsturen, maar priority-post was te duur.’

‘Waarom moest het met priority dan?’

‘Omdat ik die doos zo snel mogelijk uit mijn buurt wil hebben.’

‘Met de gewone post was dat ook gelukt.’ Dylan trekt zijn linkerwenkbrauw op. ‘Je kon het niet, hè?’

Ik zet de doos neer die ik had moeten opsturen of weggoeien of met een anker eraan in een rivier had moeten smijten. ‘Kijk nou niet door mijn gelul heen, want het is wel mijn gelul.’

Dylan staat op en omhelst me. ‘Sst. Sst. Sst. Sst.’ Hij wrijft cirkels over mijn rug.

‘Jouw sussende stem sust me anders niet.’

Dylan zoent me op mijn wang. ‘Het komt goed, Puddingpopje.’

Ik ga met gekruiste benen op zijn bed zitten. Eigenlijk wil ik mijn telefoon pakken en checken of ik een appje van Hudson heb gemist, of om op Instagram te kijken of hij een nieuwe selfie heeft geüpload. Maar ik weet dat er geen appjes zullen zijn en ik heb hem op alle media ontvolgd.

‘Ik wil niet dat hij zijn bijspijkerkursus verpest omdat hij mij ontloopt. Hij wordt eruit gezet als hij drie keer afwezig is.’

‘Misschien. Maar dat is dan zijn probleem. Als hij niet komt opdagen, hoef je hem deze vakantie ook niet te zien. Probleem opgelost.’

Nog niet zo heel lang geleden was ‘de zomervakantie doorbrengen met Hudson’ het enige waar ik aan kon denken. Een zomer als vriendjes in zwembaden en parken en elkaars slaapkamer terwijl onze ouders aan het werk waren – niet als exen die naar bijspijkerkursus moeten omdat we meer tijd hebben besteed aan elkaar dan aan ons scheikundehuiswerk.

‘Ik wou dat jij met me meeging de loopgraven in,’ zeg ik. ‘Zijn beste vriendin is er, dan zou mijn beste vriend toch ook mee mogen.’

‘Man, herinner me eraan dat we nooit samen de criminaliteit in moeten. Jij wordt meteen betrapt en dan lap je mij erbij.’ Dylan kijkt op zijn telefoon

alsof we helemaal niet aan het praten zijn, wat mijn minst favoriete ding bij mensen is. ‘Die cursus zou evengoed een drama worden. Ik kan daar niet naartoe als mijn ex er ook is, dat is geen gezonde omgeving.’

‘Ik ben daar dus met mijn ex, Dylan.’

‘Nee, dat ben je niet. Hij is niet komen opdagen, en als hij wel komt moet je onthouden dat jij in het voordeel bent. Jij hebt het gewonnen met uitmaken, omdat jij de Uitmaker bent. Het zou dubbel zuigen als hij het had uitgemaakt. Voor jou zuigt het nu maar één keer.’

Ik zou mijn sneue koninkrijk zo inruilen voor een universum waar een verbroken relatie die maar één keer zuigt geen overwinning was. Maar we moeten het ermee doen.

Uit recent verbroken verkeringen blijkt dat we ons vriendengroepje nooit hadden moeten verkloten door te gaan daten. Niet om iemand de schuld te geven, maar Dylan en Harriett zijn ermee begonnen. We hadden het hartstikke leuk met ons vieren tot Dylan en Harriett zo nodig op oudjaarsavond moesten zoenen. Ik was een beetje weg van Hudson en ik wist haast wel zeker dat hij mij ook leuk vond, maar toen we elkaar die avond opzochten hebben we niet gezoend, alleen met ons hoofd zitten schudden omdat ik mijn beste vriend kende en hij zijn beste vriendin. Dit zou nooit iets worden. Misschien waren Hudson en ik niet op het idee gekomen om het zelf te proberen als we niet zo veel tijd over hadden gehad toen Dylan en Harriett de weekends samen doorbrachten.

Ik mis die dagen met onze squad.

Ik sta op en zet de Wii aan omdat ik slap wil ouwehoeren en lol wil trappen, daar vrolijk ik van op. De triomfantelijke openingsmuziek van *Super Smash Bros*. blèrt uit de tv. Dylans favoriete personage is Luigi omdat hij vindt dat Mario overschat wordt. Ik neem Zelda omdat ze kan teleporteren en projectielen kan afweren en van grote afstand vuurballen kan afschieten, wat allemaal optimale moves zijn voor een speler die gevechten van man tot man probeert te vermijden.

We starten het spel.

‘Hoe voel je je vandaag op de verdrietigheidsschaal?’ vraagt Dylan. ‘De

openingsbeelden van *Up*? Of Nemo's moeder die doodgaat?

'Wooo, nee. Zeker niet de openingsbeelden van *Up*. Dat was echt zulke heftige shit. Ik denk dat ik ertussenin zit, iets als de laatste vijf minuten van *Toy Story 3*. Ik heb gewoon wat tijd nodig om eroverheen te komen.'

'Vast. Oké, ik moet je iets vertellen.'

'Ga je het uitmaken met me?' vraag ik. 'Want niet cool.'

'Zoiets,' zegt Dylan. Hij is dramatisch lang stil terwijl hij op een knop blijft timmeren waardoor Luigi groene vuurballen naar Zelda blijft schieten. 'Ik ben een meisje tegengekomen in een koffientent.'

'Dat is de meest Dylanachtige zin die je ooit hebt uitgesproken.'

'Ja, hè?' Dylan kan heel charmant grinniken. 'Oké, dus nadat ik gisteren bij de dokter was geweest ben ik de stad in gegaan om dat ene tentje te proberen.'

'Natuurlijk ga je na een afspraak voor je hartkwaal meteen door voor een koffie. Soms ben je wel erg stijlvast.'

'Het jaarlijkse ritueel,' zegt Dylan. Hij heeft een hartafwijking die mitra-lisklep-prolaps heet, wat niet zo klote is als het klinkt – in ieder geval niet bij Dylan. Ik weet niet wat hij zou doen als hij van zijn artsen geen koffie meer mocht drinken. 'Maar goed. Ik liep langs Kool Koffee, waar ik nog nooit naar binnen ben geweest omdat je weet dat ik lollige spelling helemaal niet lollig vind, en zij kwam naar buiten om wat afval weg te gooien en toen was ik meteen weg van haar.'

'Wat niet de eerste keer is.'

'Maar ik kon daar niet naar binnen met mijn Dream & Bean-shirt.'

'Waarom niet?'

'Ja, dahag. Loop jij de Burger King in met een Happy Meal? Nee. Dat is niet respectvol. Denk nou eens na.'

'Dat doe ik, en ik kom tot de conclusie dat ik nieuwe vrienden moet zoeken.'

'Ik wou gewoon respect tonen.'

'Voor mij heb je anders geen respect.'

'Ik had het over haar.'

‘Natuurlijk. Wacht. Heb je me daarom gisteravond dat shirt gegeven?’

‘Ja. Ik was in paniek.’

‘Wat ben je toch een mafkees. Ga verder.’

‘Vandaag heb ik me passend gekleed bij Kool Koffie naar binnen gewaagd...’ Dylan gebaart naar zijn effenblauwe T-shirt. Lekker neutraal.

‘... en ze stond een liedje van Elliott Smith te neuriën terwijl ze voor iemand een espresso maakte en toen was ik weg. Finaal weg. Big Ben, in één enkele seconde heb ik mijn toekomstige echtgenote en een onbepaalde aanvoer van koffie gekregen.’

Het is heel moeilijk om gelukkig te zijn voor iemand die een nieuwe liefde vindt nu ik zelf duidelijk iets heb verloren op dat gebied, maar we hebben het over Dylan. ‘Ik kijk ernaar uit om mijn toekomstige schoonzus te ontmoeten.’

‘Herinner jij je die BuzzFeed-post nog met die Harry Potterbruiloft? Samantha en ik gaan ook zoiets doen, maar dan met een koffiethema. Iedereen krijgt een baristaschort voor. We toosten met mokken. In elke espresso staat mijn gezicht getekend.’

‘Je draaft door.’

‘Er is alleen één nadeel.’

‘Heeft ze nu al een nadeel?’

‘Ze is enorm fan van Kool Koffie omdat ze een percentage weggeeft aan goede doelen, en ze vindt dat serieuze koffiedrinkers moeten nadenken waar ze hun koffie halen. Ik bedoel, ik kan me nog niet aan Kool Koffie binden.’

‘Heeft ze je dat dan gevraagd?’

‘Nee, maar... ze vroeg het zonder dat ze het vroeg. En wanneer de Ware voorbijkomt, moeten we offers brengen.’

‘Jij gaat de koffie van Dream & Bean echt nooit opgeven.’

‘Echt niet. Ik ga het alleen niet meer drinken waar Samantha bij is. Wat niet weet, wat niet deert.’

‘Alleen jij kan koffiedrinken laten klinken alsof het een misdaad is.’

‘Maar goed. Ik heb nog wat andere shirts van koffietentjes in je la gelegd

zodat ik niet in de verleiding kom.’

Ik bekijk de shirts omdat er misschien wel een topper bij zit. En ja, ik heb een la in zijn slaapkamer en hij heeft er een in de mijne. We zijn al zo vaak bij elkaar blijven slapen dat dat handig is. Toen ik op school nog moest wennen aan het feit dat ik uit de kast was, voelde ik me altijd superongemakkelijk bij gym, alsof iedereen dacht dat ik probeerde naar ze te gluren. Het is echt tof om een bro als Dylan te hebben die er geen moeite mee heeft om zich om te kleden waar ik bij ben of wanneer ik me omkleed waar hij bij is. Ik hoop dat hij, anders dan ik, elke keer wanneer hij de Ware tegenkomt net zo fantastisch blijft.

‘Wacht. Waarom heb je me gisteravond bij mij thuis niets over Samantha verteld?’ vraag ik.

‘Dat weet ik niet,’ zegt Dylan. Alsof dat genoeg moet zijn. Alsof ik dan gewoon ‘Oké, prima’ zeg en en hem nog verder in de pan hak met *Super Smash*.

‘Je vertelt het nooit meteen wanneer je iemand leuk vindt,’ zeg ik.

‘Geef eens één voorbeeld.’

‘Gabriella en Heather en Natalia en...’

‘Ik zei één voorbeeld.’

‘... en Harriett. Het slaat gewoon nergens op. We vertellen elkaar alles.’

Dylan knikt. ‘Ik wil geen ongeluk over mezelf afroepen of zo. Je weet toch dat mijn vader altijd zegt dat hij wist dat hij met mijn moeder zou trouwen toen ze elkaar in het eerste jaar van hun studie tegenkwamen? Die vibe krijg ik ook bij Samantha.’

Ik doe net alsof ik dit nog nooit van Dylan heb gehoord. De laatste keer was met Harriett, met wie hij het in maart heeft uitgemaakt, maar ik zeg niets. Misschien wordt het deze keer wel iets. We spelen verder en Dylan kletst maar door over de warme drank waar Samantha en hij hun eerste kind naar moeten vernoemen, en ik weiger om oom Ben te worden van een kind dat Cider heet.

Ik ben een beetje jaloers omdat Dylan in de fase van zijn nieuwe romance is waarin het voelt alsof alles nog mogelijk is. Alsof Samantha de liefde van

zijn leven is bijvoorbeeld. Net als toen ik dacht dat Hudson die van mij was. Toen ik ernaar uitkeek om wakker te worden en zijn gezicht te zien – zijn mooie luie oog, het knobbeltje op zijn neus, zijn expressieve donkere wenkbrauwen die niet bij zijn korte kastanjebruine haar passen. Hoe hij mijn kijk op de wereld veranderde, zoals alle keren wanneer hij van zich af moest bijten tegen idioten die hem aanvielen omdat hij zich zo meisjesachtig gedroeg; dankzij hem ben ik mijn eigen idiote ideeën over de manier waarop een man eruit moet zien kwijtgeraakt. En die zenuwen voordat we in maart voor het eerst met elkaar naar bed gingen, zonder te weten of het lekker zou zijn of niet. Spoiler: het was fantastisch.

Misschien kan ik me deze week op die cursus zo uitsloven dat de leraren inzien dat ik de komende maand helemaal niet meer naar school hoef en dan ben ik Hudsonvrij.

Hoewel ik moet toegeven dat ik waarschijnlijk ook wel naar de bijspijker cursus had gemoeten als Hudson er nooit was geweest. Ik ben niet zo'n studiebol.

'Jij blijft altijd mijn nummer één, Big Ben,' zegt Dylan. 'Totdat Cidertje er is.'

'Bro's gaan voor baby's,' eis ik.

'Gelijkspel?'

Ik haal mijn schouders op. 'Gelijkspel.'

'Jij blijft niet lang single,' zegt Dylan, alsof hij een Magic 8-Ball van wit vlees is. 'Je bent lang, met dat haar kun je zo naar Hollywood, je bent ongedwongen stijlvol. Als ik Samantha nog niet had, van wie ik de achternaam nog moet achterhalen voordat ik hem achter Boggs kan plakken, dan zou ik binnen een jaar overstappen.'

'Wat leuk. Het zou het hoogtepunt van mijn leven zijn als ik van iemand een homo zou kunnen maken.' Ik probeer geen heterojongens te versieren, maar als er eentje het nu eens wil proberen? Welkom in huize Alejo. Zet je schoenen bij de voordeur of neem ze mee naar bed, als je daarop kickt.

Ik win de eerste keer omdat ik ik ben en dan doen we nog een potje.

'Laten we het er eens over hebben waarom je die ex-doos eigenlijk niet

hebt opgestuurd,' zegt Dylan, alsof hij een rekening voor dit gesprek gaat sturen.

'Alleen als je ophoudt met praten als een therapeut,' zeg ik.

'Misschien kunnen we daarmee beginnen, waarom je over mijn toon valt. Doe ik je denken aan een autoriteit?'

Ik sla zijn personage knock-out en geef hem de vinger.

'Ik had gewoon... Ik dacht echt dat ik de kans zou krijgen om die doos persoonlijk af te geven, om het af te sluiten. Maar toen was hij niet op school en ineens stond ik op het postkantoor met een jongen over Hudson te praten toen er een flashmob begon en...'

'Wacht. Spoel eens terug.'

'Ja, nou, een flashmob dus. Ze deden dat nummer van Bruno Mars en...'

'Nee. Die jongen. Wat. Wie.'

Dylan draait zich naar me toe en laat de ingewikkelde tovenarij met de pauzeknop voor wat het is. 'Wat ben jij een zakkenwasser. Eerst zorg je dat ik je zielig vind en dan ben je alweer met iemand anders aan het slettenbakken.'

'Wat, nee. Dit is niet echt. Er valt niets te versieren of te slettenbakken.'

'Waarom niet? Wie is het? Naam. Adres. Burgerservicenummer. Twitter- en Instagramprofielnamen.'

'Arthur. Ik weet zijn achternaam niet. En zijn adres al helemaal niet. Net als zijn profielnamen, maar nu we het er toch over hebben, waarom kunnen mensen niet overal dezelfde profielnamen hanteren?'

'Mensen zijn complexe wezens.' Dylan knikt ernstig. 'Wat weet je wel van hem?'

'Hij is hier nieuw. Is op bezoek uit Georgia. Hij had de belachelijkste das van het hele land om.'

'Gay?'

'Yup.' Het is altijd fijn wanneer je er meteen achter komt of een jongen homo is of niet. Het is niet leuk om dat raadsel zelf te moeten oplossen en het levert zelden iets op.

'De hitte slaat eraf.' Dylan wuift zichzelf koelte toe.

‘Hij is leuk, ja. Alleen wel kleiner dan waar ik meestal voor ga. Een meter zeventig of zo, een vijfenzestig zonder schoenen aan. Zijn ogen waren zo blauw dat ze wel gefotoshopt leken, net een alien.’

Dylan slaat zijn handen tegen elkaar. ‘Oké. Ik ben verkocht. Ik zie een relatie opbloeien uit de kartonnen resten van de vorige.’

Ik schud mijn hoofd en leg mijn controller neer. ‘Nee, D. Momenteel ben ik een slecht idee. Ik moet eerst even een relatie met mezelf hebben.’

‘Jij bent nooit een slecht idee, Big Ben.’

‘Dat is fijn, man. Bedankt.’

‘In de niet zo verre toekomst gaan we te veel drinken en dan nodig ik mezelf om twee uur ’s nachts bij je uit en gaan we... keihard knuffelen. En ik beloof dat ik het de volgende ochtend geen slecht idee zal noemen.’

‘Nu heb je het verpest.’

‘Sorry. Ik ben mijn keiharde ik weer,’ zegt Dylan. ‘Je bent te hard voor jezelf. Dat Hudson toevallig een eikel is die je niet waardeerde wil niet zeggen dat de volgende jongen ook zo is. En verdomme zeg, je hebt een leuke jongen met een slechte smaak in dassen ontmoet op de dag dat je over je ex heen kwam. Dat is een teken.’

Ik denk aan het gesprek dat Arthur en ik over het universum hadden en ik zie hem weer scherp voor me. Hij is anders dan al die andere leuke jongens die ik in de stad zie en bij wie ik een episch liefdesverhaal bedenkt, waarna ik een uur later al niet meer weet hoe ze eruitzien. Arthurs tanden waren superwit, van zijn ene hoektand was een stukje af. Warrig bruin haar. Hij was te netjes gekleed voor iemand van onze leeftijd; een alien zou zich waarschijnlijk zo kleden als hij uit een ander zonnestelsel kwam en zich als volwassene probeerde voor te doen, maar niet beseftte wat een babyface hij had. Ik had het postkantoor niet uit moeten rennen. Misschien heeft Dylan gelijk, heb ik dat teken gewoon genegeerd.

‘Ik moet weg,’ zeg ik. Echt een dip nu. ‘Aan mijn huiswerk.’

‘Op een maandag in de zomervakantie. *Love your life.*’ Dylan komt van het bed af en geeft me een knuffel.

‘Ik bel je nog.’

‘Als ik niet met Samantha zit te praten neem ik op.’

Ik wist het. Ik hoop echt dat ik niet in één zomer mijn vriendje en mijn beste vriend kwijtraak.

Ik ben op weg naar buiten wanneer Dylan me terugroept.

‘Vergeet je niet iets?’ Hij kijkt naar de ex-dooos. ‘Expres? Ik kan dit wel afhandelen als je dat wilt. Ik regel een skibril en handschoenen en dan werk ik dat rotding midden in de nacht wel weg. Niemand hoeft te weten dat wij het waren.’

‘Je hebt hulp nodig,’ zeg ik. Ik pak de ex-dooos. ‘Ik handel dit wel af.’

Ik weet nog niet of dat een leugen is.

Ik zit aan mijn bureau en zet de laptop aan. Het duurt een paar minuten voor hij opgestart is omdat het niet bepaald het nieuwste model is, zelfs niet een ouder nieuw model. *The Sims* spelen zou een stuk makkelijker gaan als ik een snellere laptop had.

Eigenlijk zou ik aan mijn huiswerk moeten, maar me op scheikunde concentreren was al moeilijk genoeg toen er geen doos naast me stond met aandenkens aan een relatie die alles had moeten zijn en uiteindelijk niks meer was. Soms concentreer ik me op wat er goed ging in de relatie zodat ik niet pissig word. Zoals de manier waarop Hudson zijn hoofd op mijn schouder legde wanneer we elkaar aan het einde van de dag omhelsden, bijna alsof hij niet naar huis wilde, of zelfs geen meter bij me vandaan. En dat ik me zo gezien voelde als ik bij hem was, zelfs wanneer het bruin van zijn oog ergens anders naartoe keek, omdat ik wist dat hij naar mij keek. En samen boeken lezen. En mijn telefoon opladen in de stekkerdooos in de vorm van een bliksemschicht zodat we tot 's nachts heel laat konden facetimen.

Maar die Hudson verdween toen de scheiding van zijn ouders er na twintig jaar huwelijk op 1 april door was. Hudson zwoer dat het een of andere belachelijke 1 aprilgrap van zijn moeder was omdat hij erop had gerekend dat ze weer bij elkaar zouden komen. Zelfs toen zijn ouders vertelden dat ze uit elkaar gingen en zijn moeder van Brooklyn naar Manhattan was

verhuisd, was Hudson blijven hopen dat ze weer bij elkaar zouden komen. Hij was als een kind in een film dat een slim plan bedenkt om te zorgen dat zijn ouders weer verliefd op elkaar worden.

Zien hoe een liefde waar hij echt in geloofde aan zijn eind kwam had geen gunstig effect op ons. We snaptten elkaar niet meer. Soms wilde hij niet dat ik hem troostte, en als we bij elkaar waren deed hij soms totaal hufterig over de liefde. Maar op een gegeven moment was mijn hart te vaak geraakt en moest ik weg. Ik heb hem een hoop kansen gegeven – ik heb óns een hoop kansen gegeven. Ik kon hem er alleen niet aan herinneren dat liefde ook iets goeds kon zijn.

Mijn laptop is er klaar voor. Ik moet wat stoom afblazen vóór mijn huiswerk, dus open ik mijn self-insert-fantasyroman, waar ik al sinds januari aan werk. Het is de enige keer dat ik me aan een goed voornemen heb gehouden, en ik ben echt geobsedeerd door mijn verhaal. *De monsterlijke magiërsoorlog*, kortweg *DMM*, is alleen voor mezelf bestemd maar op een dag kan ik hem misschien met de wereld delen. Of in ieder geval met Dylan, die staat te trappelen om het personage te leren kennen dat ik op hem heb gebaseerd.

Ik ga verder waar ik vorige keer ben gestopt.

Het is een scène met Hudsons personage en het begint vrij eenvoudig. Ben-Jamin en Hudsonio glippen 's avonds laat kasteel Zen uit en lopen de Donkere Bossen in voor een romantisch afspraakje. Met zijn windkrachten verdrijft Ben-Jamin de mist, en woou, ineens staat daar een troep Ademzwelgers die Hudsonio finaal willen executeren. Jammer. De reusachtige guillotine die ze willen gebruiken om hem te onthoofden beschrijf ik tot in detail omdat ik graag een beeld oproep, snap je. En op het moment dat de Ademzwelgers de valbijl uit het raamwerk laten vallen, stop ik.

Ik kan het niet.

Ik ben nog niet zover dat ik Hudson – Hudsonio – kan afmaken.

Of de doos kan weggoeien.

Misschien kunnen we het wel uitpraten. Het afsluiten. Echt vrienden worden.

Ik wil weten hoe het met hem gaat.

Mijn hart gaat tekeer wanneer ik Hudsons Instagramprofiel, @HudsonLikeRiver, bekijk. Een uur geleden heeft hij een selfie gepost, en ik vraag me af waarom Harriett zei dat hij ziek was want hij ziet er kerngezond uit. Hij maakt het peace-teken en de hashtag is #NieuwBegin. Het is wel duidelijk welke vinger hij eigenlijk had moeten opsteken.

Hudson moet weten dat ik hem heb ontvolgd. Net zoals hij me goed genoeg kent om te weten dat ik zijn Insta evengoed wel bekijk omdat zijn profiel niet privé is. Maar als hij er zo aan toe is om een nieuw begin te maken, dan zou het geen probleem moeten zijn om zijn gezicht op school te laten zien.

Ik vraag me af of hij wel echt een nieuw begin maakt. Hij zei dat die jongen van dat feestje niet in New York woont, maar misschien hebben ze iets op afstand. Soms dacht ik wel dat Hudson op Danny viel, die bij wiskunde bij ons zat, maar Hudson zweert dat Danny zijn type niet is. Te gespierd, te veel een autogek. Misschien is het wel heel iemand anders.

Ik bedoel, ik kan ook een #NieuwBegin maken. Het universum heeft me vandaag echt niet geholpen, anders zat ik nu waarschijnlijk met Arthur te appen en niet mijn ex-vriendje op te zoeken. Maar Dylan heeft me op een idee gebracht. Mijn romantische kant aangesproken. Maar dat was zo moeilijk met Hudson. Toen het uitging zei Hudson dat ik veel te veel verwachtte en dat ik me door mijn dromen laat meeslepen. Ik snap niet wat daar zo erg aan is. Waarom zou ik niet bij iemand willen zijn bij wie ik me goed voel? Iemand die op de lange termijn bij me wil blijven?

Ik weet niet hoe ik leuke onbekenden moet opzoeken in New York. Normaal zie ik ze één keer en was dat het. Maar met Arthur heb ik gepraat. Ik weet hoe hij heet. Ik sluit Hudsons profiel en typ 'Arthur' in in de zoekregel en asjemenou, het universum zet de Arthur die ik zoek niet eens bovenaan om het mij een beetje gemakkelijker te maken. Ik heb geen idee of Arthur op Instagram zit, maar als hij net zo is als de rest van mijn school post hij zijn hele leven op Twitter. Ik tik in 'Arthur hotdog stropdas' om te zien of hij iets over zijn belachelijke das heeft gezegd. Daar komt niets uit,

alleen een tweet over een hotdog-eetwedstrijd met een knakker die Arthur heet en iemand die een stropdas om moest. Ik typ 'Arthur Georgia' in en ik krijg alleen maar meuk, zoals een meisje dat Georgia heet en elke Koning Arthurfilm bingewacht, maar niks over Arthur uit het postkantoor die uit Georgia komt maar de zomervakantie hier doorbrengt.

Balen.

We zitten in New York, dus postkantoor-Arthur zie ik niet meer terug. Ik denk dat dat niet erg is. Het had toch niet echt iets kunnen worden.

Bedankt, universum. Maar niet heus.